

Svärta och förtröstan hand i hand

RECENSION: En slavisk dans av Staffan Göthe

Regi: Rikard Lekander

Örebro länsteater t o m 24 oktober

Västmanlands teater i Västerås från 7 november

Inledningen: ett uppbrott från en solkig lägenhet där persiennerna dansar i luftdraget av tågen som dundrar förbi på stambanan alldeles intill och skapar osynkade pauser. Slutet: en möjlig återkomst till samma lägenhet fast av nästa generation. Däremellan ett kärleksdrama med dödlig utgång och ett dansande persongalleri i mestadels grälla kläder med Diskoslynan, Konstsimmerskan, Överstelöjtnanten – för att nämna några – i koreografi av Birgitta Egerbladh.

Föreställningens fästpunkt är Dottern, spelad av Malin Berg. Alltid på väg till eller från träningen. Vänder sig med lågmält tilltal direkt till publiken när hon tafatt försöker få styr på sladdarna för att koppla in spelaren och spela upp stycket av Dvorák hon en gång under uppväxten såg pappan dansa till i bara kalsongerna. Eller mer rörde sig, rättar hon sig. Nu är hon skild från den kontrollerande mannen och utbränd med ett minne med stora revor. Möter en annan utbränd: Astor, före detta trubadur och poet, numera arrangör av resor till Wien och nyårskonserten. Jesper Feldts Astor personifierar vår tids smidighetskrav: alltid tjänstvillig och översvallande mot sin omgivning. Hans krumbuktande i mobilsamtalet med någon som vägrar sluta prata slår det mesta i humorväg.

Post-folkhemmet hos Göthe är befolkat av individer utan betänkligheter inför att fläka upp sitt inre redan innan de hunnit över tröskeln. De punkterar samtal med det uppfordrande: *Och annars då? Allt bra?* Harmoniidealet som hos Systemen är en livsfilosofi: att begära med glädje och då

faktiskt få det man begär.

Pjäsen rör sig över länder, hamburgare blir schnitzel, en böljande dans alltmer mekanisk och kantig när skådespelarna äntrar scenen iförda vita rävhuvuden. Människorna lika snärjda som den dansande räv Dottern i sin ungdom såg på en kyrkogård i London. Men den var i själva verket fjättrad av ett tunt metallnät och försökte ta sig loss, en slavisk dans. Uruppförandet av Staffan Göthes pjäs i Örebro är fullt av infall av en i bästa bemärkelse samspelt ensemble i en pjäs som babblar på om vår tid och låter svärtan och förtröstan gå hand i hand.

Text: Helena Bjerkelius

Foto: Jonas Jörneberg